

ENS HEM QUEDAT SENSE JOCS

S'han acabat els Jocs d'Hivern de Lillehammer i, si hem de ser sincers, hem de convenir que la informació rebuda a través dels mitjans que estaven obligats a retransmetre-la, no ha pogut ser més decebedora.

Ni la televisió, ni la premsa o la ràdio han cobert, ni que fos modestament, l'esdeveniment esportiu més important que es podrà produir enguany. Mentrestant, hem hagut de continuar suportant la mediocritat dels nostres mitjans de comunicació, en especial de la televisió.

Sembla que aviat s'ha oblidat el que, en teoria, ens haurien d'haver llegat els Jocs de Barcelona; encara no han passat dos anys i aquella fal·lera olímpica ja ha esdevingut una vella reliquia del passat.

Fa la impressió que ens hem alliberat de la pesada càrrega que, lliurement, vam assumir un 17 d'octubre de 1986, i que hem retrobat els nostres vells fantasmes de l'aïllament, de la inferioritat i de la manca de continuïtat de les nostres accions.

Poc importava, almenys als que ens interessa l'esport per sí mateix, que la nostra representació olímpica tingués o no un paper brillant en els Jocs; importa, sí, que els grans esdeveniments esportius, i aquest n'era un, arribin a tots els que desitgem que ens arribin, entre altres coses perquè gràcies als telespectadors, als oïdors i als lectors poden subsistir els mitjans de comunicació.

El problema resideix en què, malauradament, ens hem acostumat a una informació mediatitzada per interessos econòmics i d'escassíssima qualitat; vivim entre nivells d'incompetència tan elevats que, quan les coses ens surten bé –començo a pensar que per casualitat–, no ens ho creiem ni nosaltres mateixos.

J.G.

NOS HEMOS QUEDADO SIN JUEGOS

Terminaron los Juegos de Invierno de Lillehammer y, a ser sinceros, se ha de convenir que la información recibida, a través de los medios que estaban obligados a transmitirla, no ha podido ser más decepcionante.

Ni la televisión, ni la prensa o la radio, han cubierto, siquiera modestamente, el más importante acontecimiento deportivo que pueda darse en este año. Mientras tanto hemos tenido que seguir soportando la mediocridad de nuestros medios de comunicación, en especial de la televisión.

Parece se ha olvidado pronto lo que, en teoría, debiera habernos legado los Juegos de Barcelona; no han pasado siquiera dos años y aquel enfebrecido sentimiento olímpico ha pasado a ser una vieja reliquia del pasado.

Da toda la impresión de habernos librado de la pesada carga que, libremente, asumimos un 17 de Octubre de 1986, y volver a reencontrarnos con nuestros viejos fantasmas del aislamiento, de la inferioridad y de la falta de continuidad en nuestras acciones.

Importaba poco, al menos para los que nos interesa el deporte por sí mismo, el que nuestra representación olímpica tuviera o no un papel brillante en los Juegos; importa sí, que los grandes acontecimientos deportivos, y éste lo era, lleguen a todos los que deseamos nos lleguen, entre otras cosas porque gracias a televidentes, radioescuchas o lectores pueden subsistir los medios de comunicación.

El problema reside en que, lamentablemente, nos hemos acostumbrado a una información mediatizada por intereses económicos y de escasísima calidad; vivimos entre niveles de incompetencia tan elevados que cuando nos salen las cosas bien, —empiezo a pensar que por casualidad—, no nos lo creemos ni nosotros mismos.

J.G.

